

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

23.11.2018 r.

Szanowni Państwo,

mamy przyjemność zaprezentować kolejne wydanie Przekroju Podatkowego.

W cotygodniowym Przekroju Podatkowym znajdą Państwo skrócone opracowania interesujących orzeczeń sądowych oraz interpretacji organów podatkowych i ZUS dotyczących tematyki podatkowej.

W przypadku pytań, prosimy o kontakt z Kancelarią: biuro@ptpodatki.pl, tel. +48 22 205 22 00 lub z doradcą w Kancelarii odpowiedzialnym za bieżącą obsługę podatkową Państwa Firmy.

Życzymy ciekawej lektury,

Zespół Kancelarii Paczuski Taudul

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

**WYROK NSA Z DNIA 15/11/2018 [I FSK 2002/16]:
Rozliczenie podatku VAT od wydatków związanych z organizacją pikniku dla pracowników i innych podmiotów niezwiązanego z działalnością gospodarczą spółki**

1) Świadczona przez spółkę usługa organizacji pikniku "Żyj zdrowo" na rzecz pracowników firmy, ich rodzin oraz pracowników agencji prac tymczasowych świadczących pracę na jej rzecz, ich rodzin, emerytów, zleceniobiorców, przedstawicieli korporacji, a także organizacji wspieranych przez korporację stanowi nieodpłatne świadczenie usług zrównane z odpłatnym świadczeniem usług na podstawie art. 8 ust. 2 u.p.t.u., podlegające opodatkowaniu VAT na mocy art. 5 ust. 1 pkt 1 u.p.t.u.

2) W okolicznościach sprawy nie występuje związek bezpośredni podatku naliczonego ze sprzedażą opodatkowaną spółki. Nie występuje również związek pośredni. Działalność spółki jest bardzo specyficzna (produkcja części do samochodów), dlatego też nie sposób twierdzić, że zorganizowanie pikniku dla tak różnorodnej grupy konsumentów, pomimo umieszczenia logo spółki, wpłynie generalnie na zwiększenie sprzedaży produktów spółki, w tym wśród uczestników pikniku. Zatem i z tych względów, nie będzie istniała możliwość jednoznacznego wykazania związku z prowadzoną działalnością gospodarczą i spółce nie przysługuje prawo do odliczenia VAT naliczonego od wydatków związanych z piknikiem.

WYROK WSA W KRAKOWIE Z DNIA 14/11/2018 [I SA/KR 1006/18]: Wykładnia art. 15e ust. 1 pkt 1 u.p.d.o.p. w odniesieniu do usług pośrednictwa w zawieraniu umów sprzedaży

Usługi pośrednictwa w zawieraniu umów sprzedaży nie stanowią usług doradczych, badania rynku, usług reklamowych, zarządzania i kontroli, przetwarzania danych, ubezpieczeń, gwarancji i poręczeń oraz świadczeń o podobnym charakterze w rozumieniu art. 15e ust. 1 pkt 1 u.p.d.o.p., a zatem ponoszone przez spółkę koszty usług pośrednictwa w sprzedaży, świadczone przez agentów podmiotów powiązanych, nie podlegają ograniczeniom w zaliczaniu do kosztów uzyskania przychodów na podstawie art. 15e ust. 1 pkt 1 u.p.d.o.p. Należy zauważyć, że wbrew opinii organu podatkowego, jeśli weźmiemy pod uwagę dwa zbiory, zbiór usług reklamowych i zbiór usług pośrednictwa, to ich część wspólna jest tylko w jednym niewielkim miejscu, w promocji, która musi być nieodzownym elementem działania takiego pośrednika. W konsekwencji, w tym stanie faktycznym przeważającą cechą charakterystyczną dla tego świadczenia jest pośrednictwo w zawieraniu umów, a nie usługi reklamowe.

WYROK WSA WE WROCŁAWIU Z DNIA 13/11/2018 [I SA/WR 833/18]: Zasady stosowania art. 15c ust. 14 pkt 1 u.p.d.o.p.

Niewątpliwie wprowadzenie art. 15c

u.p.d.o.p. jest elementem implementacji tzw. Dyrektywy ATAD. Jednak dokonywanie prounijnej wykładni ww. przepisu stanowiłoby wykładnię contra legem, co jest niedopuszczalne zgodnie z orzecznictwem TSUE. Przepis art. 15c ust. 14 pkt 1 u.p.d.o.p. stanowi wyrażenie, że ograniczenia określonego w ust. 1 nie stosuje się do nadwyżki kosztów finansowania dłużnego w części nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty 3.000.000,00 zł. Skoro przepis stanowi, że się nie stosuje, to nie można dokonywać takiej jego wykładni, która uzasadniałaby jednak jego stosowanie. Tak ustawodawca wyraził swoją wolę w treści przepisu i o ile można mieć wątpliwości, czy rzeczywiście taki był cel ustawodawcy, to nie można dokonywać wykładni contra legem. Przepisy te należy stosować zgodnie z ich literalnym brzmieniem.

WYROK NSA Z DNIA 15/11/2018 [I FSK 357/18]: Kwestia opodatkowania VAT nabycia wewnątrzwspólnotowego oleju napędowego w świetle art. 103 ust. 5a u.p.t.u.

W kontekście art. 103 ust. 5a u.p.t.u. nieprawidłowe jest stanowisko, że paliwa silnikowe są to oleje napędowe, objęte załącznikiem nr 2 do u.p.a. z 2008 r., niezależnie od ich przeznaczenia. Ustawodawca posługując się w art. 103 ust. 5a u.p.t.u. pojęciem paliwa silnikowe miał na myśli paliwa silnikowe w rozumieniu art. 86 ust. 2 u.p.a. z 2008 r. Ustawodawca ograni-

czył regulację z art. 103 ust. 5a u.p.t.u. do podatnika lub płatnika nabywającego wewnątrzwspólnotowo olej napędowy, przeznaczony do użycia, oferowany do sprzedaży lub używany do napędów silników spalinowych. Racjonalny ustawodawca rozróżnił kwestie określenia wyrobów energetycznych, a w przypadku paliw silnikowych jasno wskazał także na przeznaczenie tych paliw silnikowych do użycia do napędów silników spalinowych. To przeznaczenie ma kluczowe znaczenie. Gdyby przyjąć, że ustawodawca chciał objąć regulacją nabycie olejów napędowych, bez względu na ich przeznaczenie, to posłużyłby się ogólnym pojęciem wyrobu energetycznego, tak jak np. w art. 86 ust. 1 u.p.a. z 2008 r. A zatem, nie można zaakceptować stanowiska, że bez względu na przeznaczenie każdy wyrób określony w art. 86 u.p.a. z 2008 r. mieści się w normie zawartej w art. 103 ust. 5a u.p.t.u. Przepisu art. 103 ust. 5a pkt 2 u.p.t.u. nie należy łączyć z koniecznością uzyskania koncesji na wytwarzanie lub obrót paliwem silnikowym, ale samym nabyciem wewnątrzwspólnotowym paliwa wymagającego co do zasady takiej koncesji. Odesłanie w powyższym przepisie do ustawy - Prawo energetyczne, służy jedynie określeniu kategorii paliw silnikowych, które podlegają nowym obostrzeniom podatkowym, a nie określeniu obowiązków w zakresie uzyskania koncesji na prowadzenie danej działalności produkcyjnej.

**WYROK NSA Z DNIA 13/11/2018
[II FSK 3247/16]: Kwestia kwalifikacji podatkowej na gruncie u.p.d.o.f. zapewniania noclegów zleceniobiorcom przez agencję pracy tymczasowej**

Wartość ponoszonych przez spółkę (agencję pracy tymczasowej) kosztów zakwaterowania zleceniobiorców w świetle u.p.d.o.f. będzie stanowiła dla tych osób przychód w rozumieniu art. 11 ust. 1 u.p.d.o.f. ze źródła przychodu jakim jest działalność wykonywana osobiście, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 u.p.d.o.f., podlegający opodatkowaniu, od którego spółka będzie zobowią-

zana naliczać, pobierać i odprowadzać do właściwego urzędu skarbowego zaliczki na podatek dochodowy, zgodnie z treścią art. 41 ust. 1 u.p.d.o.f. Nie ma podstaw, aby do zleceniobiorców stosować na zasadzie analogii tezy wyroku TK z dnia 8 lipca 2014 r. (sygn. K 7/13). Wyrok ten dotyczy pracowników, pracowników tymczasowych, czyli tej kategorii podmiotów, do których mają zastosowanie przepisy k.p. Natomiast umowę zlecenia regulują przepisy k.c. Skoro również u.p.d.o.f. stosuje rozróżnienie w zakresie źródła przychodów w przypadku pracowników i zleceniobiorców, to nie ma podstaw aby te dwa stosunki prawne utożsamiać.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA DYREKTORA KRAJOWEJ INFORMACJI SKARBOWEJ Z DNIA 09/11/2018 [0111-KDIB2-1.4010.434.2018.1.BKD]: Skutki podatkowe w CIT zwrotu należności pu- blicznoprawnych (podatków i opłat) oraz opłat za użytkowanie wieczyste przez dłużnika na rzecz spółki

Jeżeli strony zawrą umowę przenoszącą własność nieruchomości (prawa) na zabezpieczenie, to takie przeniesienie ma skutek ostateczny już z chwilą jej zawarcia, a nie później. Umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie przenosi własność rzeczy na wierzyciela, a dłużnik zachowuje jedynie prawo posiadania i używania rzeczy. Zatem, skoro od momentu podpisania umowy przewłaszczenia nieruchomości to spółka jest jej właścicielem i to na niej ciąży obowiązek uiszczania wszelkich opłat publicznoprawnych, o których mowa we wniosku, na nią też są wystawiane dokumenty/dowody stwierdzające wysokość poniesionych z tego tytułu wydatków, to wydatki związane z tymi opłatami, ponoszone przez spółkę będą stanowiły dla niej koszty uzyskania przychodu. Wbrew twierdzeniu spółki, spełniają one przesłanki określone w art. 15 ust. 1 u.p.d.o.p., powinny zatem stanowić koszty podatkowe spółki. W konsekwencji, w momencie zapłaty przez dłużnika kwot stanowiących równowartość dokonanych przez spółkę opłat z tytułu należności publicznoprawnych, wartość tych wpłat będzie stanowiła dla spółki przychód podatkowy. Konieczność wykazania przez spółkę poniesionych z omawianego tytułu wydatków, jako kosztów podatkowych wyklucza możliwość zastosowania art. 12 ust. 4 pkt 6a u.p.d.o.p., zgodnie z którym, do przychodów nie zalicza się zwróconych innych wydatków niezaliczonych do kosztów uzyskania przychodów. Reasumując, wydatki poniesione przez spółkę tytułem należności publicznoprawnych (podatków i opłat) oraz opłat za użytkowanie wieczyste będą stanowiły dla spółki koszty uzyskania przychodów w momencie ich poniesienia przez spółkę. Natomiast zapłata przez dłużnika równowartości poniesionych opłat z tego tytułu, będzie po stronie spółki generować przychód podatkowy.

**INTERPRETACJA INDYWIDUALNA
DYREKTORA KRAJOWEJ INFORMACJI
SKARBOWEJ Z DNIA 07/11/2018
[0112-KDIL1-3.4012.585.2018.1.PR]:
Kwestia wystawiania przez nabywców faktur w imieniu i na rzecz spółki w przypadku stosowania procedury tzw. milczącej akceptacji**

Wystawianie faktur w procesie „samofakturowania” może zostać zastosowane pod warunkiem istnienia wcześniej zawartej (a zatem zawartej przed wystawieniem pierwszej faktury przez nabywcę, w imieniu i na rzecz podatnika dokonującego sprzedaży) umowy. Ustawodawca nie określa żadnych – poza jednym – elementów, które umowa ta powinna zawierać. Elementem, który powinien zostać ujęty w przedmiotowej umowie jest określenie procedury zatwierdzania poszczególnych faktur przez podatnika dokonującego dostawy towarów, w imieniu i na rzecz którego faktury są wystawiane. Przepisy u.p.t.u. wymagają istnienia procedury zatwierdzania poszczególnych faktur przez podatnika dokonującego dostawy towarów, nie wskazują natomiast, jak procedura ta ma być określona. Jednocześnie przepisy w zakresie VAT nie przewidują jakichkolwiek ograniczeń lub wymogów odnośnie do sposobu zatwierdzania przez podatnika faktur, wystawionych w jego imieniu i na jego rzecz przez nabywcę, w procedurze samofakturowania. Strony umowy o samofakturowaniu mogą zatem w dowolny spo-

sób kształtować formę zatwierdzania poszczególnych faktur wystawianych przez nabywcę w imieniu i na rzecz podatnika – sprzedawcy towarów. Jednak, w najlepszym interesie podatnika dokonującego dostawy towarów jest to, aby procedura ta była właściwie określona i przestrzegana, albowiem wystawienie faktury przez nabywcę towaru oznacza określenie kwoty podatku należnego po stronie podatnika, który dokonał dostawy towarów. W sytuacji, gdy nabywca nie przedstawi faktury do akceptacji sprzedawcy, to i tak sprzedawca nie będzie zwolniony z obowiązku odprowadzenia podatku należnego z tytułu dokonanej dostawy. Jak wynika z opisu sprawy, upoważnienia do wystawiania faktur przez kontrahentów w imieniu i na rzecz spółki są regulowane w formie pisemnej lub ustnej. Zatwierdzenie przez spółkę faktur wystawionych przez kontrahentów następuje w wyniku braku zgłoszenia przez spółkę żądania dokonania zmiany ich treści/przekazania przez spółkę informacji zwrotnej, że faktura zawiera błędy (tzw. milcząca akceptacja) w określonym przez strony terminie, w którym spółka ma prawo wnieść uwagi co do treści wystawionej faktury, jak również w związku z brakiem zgłoszenia przez spółkę żądania dokonania zmiany ich treści/przekazania przez spółkę informacji zwrotnej, że faktura zawiera błędy (tzw. milcząca akceptacja) przyjmując, że spółka nie ma zastrzeżeń co do otrzymanego dokumentu, jeżeli nie zostały one przekazane kontrahen-

towi do dnia upływu terminu rozliczenia VAT za dany okres. Należy zaznaczyć, że umowa jest czynnością prawną, którą zawiera się poprzez zgodne oświadczenia woli dwóch stron. Oświadczenie woli może być złożone w dowolnej formie, przez każde zachowanie się składającego oświadczenie woli, które ujawnia jego wolę w sposób dostateczny. Zatem umowy zawierane w formie ustnej stanowią także prawnie skuteczne umowy. Przepisy u.p.t.u. wymagają istnienia procedury zatwierdzania poszczególnych faktur przez podatnika dokonującego dostawy towarów, nie wskazując jak procedura ta ma być określona. Istotne jest, aby procedura akceptacji faktur została określona w umowie, która może być zawarta w formie ustnej, jednak ważne jest aby strony transakcji potrafiły udowodnić, że umowa taka została rzeczywiście wcześniej zawarta i że sprzedawca zatwierdza poszczególne faktury według określonej przez strony procedury w tej umowie. Udzielane kontrahentom upoważnienia do wystawiania faktur, przewidujące stosowanie procedury tzw. milczącej akceptacji, wypełniają/będą wypełniały warunki do wystawiania przez nabywców (kontrahentów) faktur w imieniu i na rzecz spółki, stosownie do art. 106d ust. 1 u.p.t.u. Ponadto w przypadku transakcji WDT do wystawianych przez kontrahentów faktur w procesie samofakturowania mają zastosowanie polskie przepisy dotyczące wystawiania faktur.

**INTERPRETACJA INDYWIDUALNA
DYREKTORA KRAJOWEJ INFORMACJI
SKARBOWEJ Z DNIA 02/11/2018
[0112-KDIL1-3.4012.539.2018.2.KB]:
Kwestia obowiązku rozliczenia przez
komisanta WNT, o którym mowa
w art. 9 u.p.t.u. oraz określenia daty
przeniesienia prawa do rozporządza-
nia towarem jak właściciel na komi-
santa i prawa do odliczenia podatku
naliczzonego**

1) W odniesieniu do kwestii, jakie skutki ma fizyczny transfer produktów z innego kraju UE do Polski dokonywany przez komitenta posiadającego siedzibę lub stałe miejsce prowadzenia działalności w innym kraju UE - należy stwierdzić, że skoro pomiędzy komitentem a wnioskodawcą zostanie zawarta umowa komisum i w ramach tej umowy będzie miało miejsce wydanie towarów wnioskodawcy przez komitenta, to będzie dochodziło do dostawy towarów pomiędzy komitentem a wnioskodawcą. Skoro zaś wydanie towarów pomiędzy komitentem a komisantem na podstawie umowy komisum, na gruncie ustawy, stanowi dokonanie dostawy towarów, zgodnie z definicją art. 7 ust. 1 u.p.t.u., czyli stanowi przeniesienie prawa do rozporządzania tymi towarami jak właściciel, to przejście tego prawa z komitenta na wnioskodawcę wynika wprost z przepisów prawa i nie jest zależne od dodatkowych ustaleń poczynionych przez strony umowy. Zawarcie umowy komisum i przekazanie na jej podstawie towarów przez komisanta wnioskodawcy, na mocy

ustawy, będzie skutkowało zatem przeniesieniem na wnioskodawcę prawa do rozporządzania tymi towarami jak właściciel. Jeżeli więc wywóz towarów z danego państwa członkowskiego UE następuje w wyniku dokonania transakcji z ustalonym nabywcą, w celu przeniesienia na konkretny podmiot prawa do rozporządzania wywożonym towarem jak właściciel, zachodzi wówczas transakcja WDT w sprzedaży, której po stronie nabywcy odpowiada WNT w zakupie. W niniejszej sprawie przemieszczenie towarów na terytorium Polski należy traktować jako WNT, o którym mowa w art. 9 ust. 1 u.p.t.u., tj. czynność podlegającą opodatkowaniu VAT, zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 4 u.p.t.u. W analizowanym przypadku będzie dochodziło do wywozu towarów z terytorium innego państwa UE w wyniku transakcji dostawy (jak wskazano, wydanie towaru na podstawie umowy komisum przez komitenta komisantowi traktowane jest jak dostawa towarów) dokonanej przez komitenta z ustalonym nabywcą, tj. wnioskodawcą. Nabywcą oraz dokonującym dostawy towarów będą podatnicy, a przedmiotowe towary będą służyły działalności gospodarczej wnioskodawcy. Zatem to wnioskodawca, zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 3 u.p.t.u., będzie zobowiązany do rozliczenia tej transakcji w Polsce jako WNT, o którym mowa w art. 9 ust. 1 u.p.t.u. Podsumowując, fizyczny transfer produktów z innego kraju UE do Polski dokonywany przez komitenta posiadającego siedzibę lub stałe miejsce prowadzenia działalności

w innym kraju UE jest zdarzeniem podlegającym opodatkowaniu VAT, które powoduje po stronie wnioskodawcy obowiązek rozpoznania i rozliczenia podatku należnego z tytułu WNT w rozumieniu art. 9 u.p.t.u.

2) Datą przeniesienia prawa do rozporządzania towarami jak właściciel na wnioskodawcę (istotną dla niego ze względu na fakt, że dopiero po uzyskaniu prawa do rozporządzania towarem jak właściciel, ma on, przy spełnieniu pozostałych warunków określonych w ustawie, prawo do odliczenia VAT naliczzonego), którą art. 7 ust. 1 pkt 3 u.p.t.u. utożsamia z wydaniem towaru przez komitenta (czy to posiadającego siedzibę na terytorium kraju, czy to w innym kraju UE) na rzecz wnioskodawcy – będzie dzień wydania towarów przez komitenta wnioskodawcy. W związku z powyższym faktura, którą ewentualnie wnioskodawca otrzyma od danego komitenta zanim nastąpi finalna sprzedaż towaru na rzecz ostatecznego nabywcy, nie będzie wystawiona przedwcześnie i będzie stanowić podstawę do odliczenia podatku naliczzonego, przy spełnieniu warunku, o którym mowa w art. 86 ust. 10 u.p.t.u., tj. nie wcześniej niż w rozliczeniu za okres, w którym w odniesieniu do nabytych towarów powstanie obowiązek podatkowy, a w przypadku WNT przy spełnieniu dodatkowych warunków wskazanych w art. 86 ust. 10b pkt 2 u.p.t.u.

DECYZJA ODDZIAŁU ZUS W LUBLINIE Z DNIA 12/10/2018 [DI/200000/43/1052/2018]: Brak wyłączenia z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne wartości udostępnionych pracownikom spółki kart do automatów vendingowych

Karta do automatu vendingowego to rodzaj karty płatniczej zasilanej do określonej wartości, zatem nie można jej utożsamiać z bonem czy talonem uprawniającym do wymiany na usługę czy towar, tj. formą niepieniężnego zakupu po cenach niższych niż detaliczne lub formą usług, przysparzającą pracownikowi korzyść materialną. Jak się wydaje rolą tych kart jest zapewnienie pracownikom środków pieniężnych, bez konieczności wydawania znaków pieniężnych, np. banknotów. Brak jest więc podstaw do wyłączenia kart do automatów vendingowych z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, ponieważ jest to świadczenie pieniężne. Karty do automatów vendingowych wprowadzone i udostępniane pracownikom mają charakter kart przedpłaconych doładowywanych przez pracodawcę. W rezultacie, właścicielem środków zgromadzonych na rachunku jest pracodawca, a użytkownikiem karty pracownik. W efekcie, na podstawie art. 81 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, powyższe stosuje się także do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne tych pracowników.

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA DYREKTORA KRAJOWEJ INFORMACJI SKARBOWEJ Z DNIA 06/11/2018 [0112-KDIL2-1.4012.492.2018.1.MC]: Brak prawa do odliczenia VAT od zakupu autobusów powierzonych spółce komunalnej na podstawie umowy użyczenia oraz wynikającego z faktur wystawianych przez spółkę z tytułu rekompensaty za świadczenie usług komunikacji miejskiej

1) Gmina realizując projekt dotyczący zakupu autobusów nie będzie działać w charakterze podatnika VAT a towary i usługi zakupione w celu realizacji projektu nie będą wykorzystywane do czynności opodatkowanych VAT, bowiem gmina nie może osiągać dochodów z tytułu użytkowania zakupionych autobusów. Gmina nie będzie wykorzystywała ww. majątku do działalności gospodarczej w rozumieniu art. 15 ust. 2 u.p.t.u. Nabywanie przez nią autobusów służących do wykonywania zadań publicznoprawnych w zakresie transportu zbiorowego a następnie ich przekazanie w nieodpłatne używanie spółce nie będzie prowadzone w celu osiągnięcia zysku, a wynikać będzie jedynie z realizacji zadania publicznego o charakterze gminnym określonego ustawą w zakresie transportu zbiorowego. Czynności takie nie podlegają opodatkowaniu VAT, co w konsekwencji powoduje brak możliwości odliczenia podatku VAT.

2) Jeśli z kolei gmina, której obowiązkiem ustawowym jest zapewnienie

lokalnego transportu zbiorowego, zawarła ze spółką jako operatorem wykonującym przewóz pasażerów, umowę wykonawczą w sprawie realizacji przez spółkę zadania własnego gminy, zaś spółka otrzymuje rekompensatę za wykonywanie świadczenia określonego przedmiotem umowy i wystawia gminie faktury zaliczkowe, to z tak nakreślonego stanu faktycznego nie wynika, aby występował związek między wydatkami ponoszonymi w ramach wykonywania zadań własnych gminy, a sprzedażą opodatkowaną. Prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego przysługuje tylko w przypadku, gdy dokonywane zakupy mają związek z czynnościami opodatkowanymi. W konsekwencji, w opisanym przypadku gminie nie będzie przysługiwało prawo do odliczenia podatku naliczonego wynikającego z otrzymanych od spółki faktur zaliczkowych z tytułu rekompensaty za świadczone usługi komunikacji miejskiej.

PACZUSKI
TAUDUL

KONTAKT

WARSZAWA WOLA CENTER

ul. Przyokopowa 33, 01-208 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE JESIONOWA BUSINESS POINT

ul. Jesionowa 22, 40-158 Katowice
tel. 32 732 33 45, fax 22 205 22 01